

УСПОКОЕНИЯ

Morremo. Arcano e tutto
Fuor che il nostro dolor . . .
Leopardi

Повея хладний дъхъ на ранна есенъ
И тъмний паркъ се въ мрачината сепна.
Зашумоляха въ залисъ листове, —
Каточели дозели ~~въ~~ нощта
Нечаканата, нежелана вестъ
За близка зима и по-близка смъртъ.
Въ таинствения техенъ шепотъ вслушанъ,
Певеца на скръбта и любовта
Замислено изъ тъмний паркъ вървеше;
И лутаха се неговите мисли,
Тъй както роятъ плахи листовце
Се лутаха и губяха въ нощта,
Отронени отъ родните си вейки.
Тезъ горки мисли късаха певецу
Сърцето — бездна на жестоки мъки,
Огреяна отъ божията искра.

— «Не пада сънъ на морните очи
Ей третя нощ. Избиватъ горки чувства
Презъ разтрогите на душата страдна,
Проедени отъ беззаветна скръбъ;
И не за радостъ, образътъ забравенъ
На миналото въ паметта възкръсва.

О, ясни дни, тямъ няма вечъ възвратъ!
А какъ тогазъ, на розови мечти
Кръзъ булото, бе светълъ и приветенъ
Предъ моя погледъ тоя тъменъ святъ!
Азъ гледахъ го ликуващъ, гордъ. Тогава
На щастието образътъ лъжовенъ
Ме мамеше; — и моето сърце
Въ ~~св~~ песни своя святъ възторгъ изля.
Жрецъ — и самичъкъ жертва! Че зарони
Божественото, въ мойта възхитена